

Arrest

nr. 213 483 van 5 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. GLAS
Meerlaan 134
9620 ZOTTEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juli 2018 waarbij het recht op verblijf voor onbepaalde duur wordt ingetrokken.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GLAS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam zonder identiteitsdocumenten aan in België op 14 oktober 2000. Zij diende op 18 oktober 2000 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nam op 22 januari 2004 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. De Raad van State verwierp het beroep tegen deze beslissing bij arrestnummer 171.740 van 1 juni 2007.

1.3. Verzoekster diende daarop meerdere aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud), en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvragen werden telkens onontvankelijk verklaard.

1.4. Verzoekster diende een aanvraag in om gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot op 23 april 2010. Zij werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 7 oktober 2010.

1.5. Op 4 juli 2013 werd verzoekster vervolgens op grond van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet gemachtigd tot onbeperkt verblijf en werd haar F-kaart vervangen door een B-kaart.

1.6. Op 20 december 2016 diende verzoekster een nationaliteitsverklaring in. Naar aanleiding van het onderzoek van deze aanvraag stellen de politiediensten vast dat verzoekster zich bediende van een vervalst paspoort.

1.7. Op 19 juli 2018 werd een beslissing genomen tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster op grond van artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Art 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980: Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Betrokken vreemdeling kwam aan in het Rijk op 14.10.00 en verklaarde zich vluchteling op 18.10.00 zonder in het bezit te zijn van identiteitsdocumenten. Deze asielprocedure werd niet ontvankelijk bevonden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 22.01.2004.

Betrokkene had in tussentijd een regularisatieverzoek ingediend obv het toenmalige art 9,3° van de wet van 15.12.1980. Dit verzoek werd onontvankelijk bevonden op 28.11.06. Zij diende drie nieuwe regularisatieverzoeken in op respectievelijk 23.08.07, 06.03.08 en 09.01.09 obv art9 bis van de wet van 15.12.1980. Bij deze drie regularisatie verzoeken legde zij een Angolees paspoort met nr (...) voor. Deze verzoeken werden allen onontvankelijk bevonden.

Op 14.04.09 ontving onze dienst een meldingsfiche voorgenomen huwelijk van de betrokkene met Dhr M. K., P., een Belgische onderdaan. Na onderzoek door het parket van Brussel werd een negatief advies gegeven voor dit huwelijk. Het huwelijk werd geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand op 17.08.09. Hiertegen diende het koppel een beroep aan in kortgeding.

Zij diende een nieuw regularisatieverzoek in obv art 9bis van de vreemdelingenwet op 20.11.09.

De rechtbank van eerste aanleg te Brussel besliste op 04.02.2010 bij vonnis dat de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot afsluiten van het huwelijk werd vernietigd en het huwelijk door mocht gaan (ref 09/1177/A). Mevrouw is gehuwd met haar Belgische partner op 09.04.2010.

Zij diende een verzoek in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in op 23.04.2010. Zij legde bij deze procedure het Angolees paspoort met nr (...) voor. Mevrouw verkreeg een F kaart op 07.10.2010.

Op 31.05.13 werd mevrouw aangeschreven door de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) met de vraag of zij haar hangend regularisatieverzoek nog wilde verder zetten. Deze vraag werd door betrokkenes advocaat positief beantwoord op 15.06.13. Mevrouw werd gemachtigd tot een verblijfsrecht van onbepaalde duur op 04.07.13. Haar F kaart werd vervangen door een B kaart op 08.08.13. Zij heeft dus op heden een verblijfsrecht op basis van art9bis van de wet van 15.12.1980.

Bij het opstellen van een verblijfshistoriek ten dienste van het parket te Halle-Vilvoorde in het kader van betrokkenes nationaliteitsverklaring afgelegd bij de gemeente Dilbeek o 15.12.2016 kwam aan het licht

dat het Angolees paspoort met nummer (...), voorgelegd door de betrokkene bij een veelvoud aan administratieve procedures, geen authentiek document is.

Op 08.02.2017 ontving de DVZ een rapport van de technische en wetenschappelijke politie, centrale dienst bestrijding valsheden (ref RR-2017-000238 van dd 08.02.17) die dit vaststelt. Als een gevolg wordt mevrouw uitgenodigd een authentiek document voor te leggen op 09.02.2017. Deze vraag werd mevrouw betekend op 16.02.2017. Zij legde nogmaals hetzelfde paspoort voor met nummer (...).

Dit noopte de DVZ tot het opstarten van een onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht van de betrokkene. Immers heeft de betrokkene een verblijfsrecht gekregen op basis van een paspoort dat niet authentiek is. De Belgische overheid werd aldus misleid. Was geweten geweest dat ook het paspoort een niet authentiek document was had het regularisatieverzoek onontvankelijk verklaard geweest en niet ten gronde behandeld. Immers is het voorleggen van een identiteitsdocument een ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de behandeling van een aanvraag tot machtiging vestiging obv art 9bis. Dat dit document authentiek moet zijn is een evidentie, gezien het anders geen identiteitsdocument is. De betrokkene kon op dat moment niet aantonen onder een van de uitzonderingsgronden voorzien in het art 9bis te vallen, of heeft er in ieder geval voor gekozen dit niet te doen, en diende dus een identiteitsdocument voor te leggen.

Zij heeft op heden nog steeds niet voldaan aan de vraag haar identiteit en nationaliteit te bewijzen aan de hand van een echt paspoort. Met andere woorden is het de Dienst vreemdelingenzaken niet bekend wie mevrouw is en welke nationaliteit ze heeft. Daarenboven heeft de fraude zich niet beperkt tot het voorleggen van het niet authentieke stuk bij het laatste regularisatieverzoek, ook de eerdere regularisatieverzoeken waren gestaafd met hetzelfde document evenals de aanvraag gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot van 23.04.10. Dus ook deze aanvraag is behept met een fraude, gezien de verwantschap met de Belg niet werd aangetoond, simpelweg omdat niet werd aangetoond dat zij inderdaad D. S., N. °09.09.1977 te D. is, zoals geakteerd staat in de Belgische huwelijksakte. Nog is niet duidelijk of mevrouw, gezien zij haar identiteit en nationaliteit niet bewezen heeft, niet gehinderd was door een eerder, onontbonden, huwelijk om het huwelijk met Dhr M. K. aan te gaan en op basis daarvan een verblijfsrecht aan te vragen.

Er werd een aangetekend schrijven verstuurd op 28.09.2017 waarin mevrouw werd uitgenodigd, overeenkomstig art 62 §1 van de wet van 15.12.1980 om alle dienstige elementen voor te leggen waarvan zij vond dat de DVZ er kennis moest van hebben voor het voeren van haar onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht in het kader van art 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980. Gezien dit eerste schrijven niet verstuurd werd, werd de brief opnieuw verstuurd op 24.10.2017. Op 29.12.17 ontvangt onze dienst een vraag om verduidelijking van betrokkenes advocaat die werd beantwoord op dezelfde dag. De advocaat heeft het dossier geraadpleegd op 18.01.2018. 18.01.2018. De advocaat vroeg nogmaals verduidelijking op 29.01.2018 en liet weten dat mevrouw geen paspoort kan bekomen gezien de politieke situatie in Angola. In welk opzicht de afgifte van een paspoort werd belet door de politieke situatie werd niet geduid. Op 13.03.2018 heeft de betrokkene via haar advocaat volgende documenten voorgelegd:

- Handgeschreven brief van Dr S., die stelt dat mevrouw sinds 2015 naar de consultatie komt en een IVF cyclus gestart is in mei 2018.
- contactprints van foto's , zonder verdere verduidelijking
- 8 attestations de travail (2011-2018) opgesteld door Randstad household services mbt haar tewerkstelling
- 2 x zelfde attest ABW Liederkerke dat haar echtgenoot geen werkloosheidsuitkering krijgt
- Belgisch voorlopig rijbewijs
- bewijs inschrijving bij CM dd 19.03.18 voor haarzelf en haar echtgenoot
- contrat d'assurance vie individuelle bij Belfius dd op 02.02.18
- attest Belfius bank 20.03.18 mbt haar rekening, geopend op 20.01.05
- verklaring op eer van de ouders en zussen van haar echtgenoot dat de familie akkoord was met het huwelijk -getuigenis M. I., P. dat het koppel gekend is als een eerlijk en respectabel koppel binnen de gemeenschap. 08.04.18 met identiteitskaart
- getuigenis P., W. verklaart op eer dat het koppel zich is komen vestigen in Groot Bijgaarden + identiteitskaart
- getuigenis N. M. Z. M. stelt het koppel te kennen sedert een aantal jaar en aanwezig te zijn geweest op hun huwelijk + identiteitskaart
- getuigenis D. K. J. P.: koppel woont sinds 2011 in hetzelfde appartementsgebouw, zijn goede burens, vriendelijke mensen en hebben beiden werk

- getuigenis T. A. B. D., kennen elkaar vanuit de Afrikaanse gemeenschap. Was bij hun huwelijk. Koppel is gelukkig, woont samen en heeft een goed huwelijk 05.04.18
- attestation de réussite de l'unité de formation français niveau Moyen (UF5) 13.06.06 voor mevr
- attestation de réussite de l'unité de formation français niveau Moyen (UF3) 07.06.05 voor mevr
- attestation de réussite de l'unité de formation français niveau élémentaire (UF1) 07.06.04 voor mevr
- attestation de réussite de l'unité de formation français niveau Moyen (UF4) 20.01.06 voor mevr
- attestation de réussite de l'unité de formation français niveau élémentaire (UF2) 20.01.2005 voor mevr
- huurovereenkomst voor sociale woning 26.04.2011
- aanslagbiljet voorinkomsten echtpaar 2016
- aanslagbiljet voorinkomsten echtpaar 2015
- aanslagbiljet voorinkomsten echtpaar 2014 + aanmaningsbrief betalen openstaande schuld
- aanslagbiljet voorinkomsten echtpaar 2013
- getuigenschrift deelname opleiding was-en strijktechnieken 12.09.14/11.04.16/26.10.17
- getuigenschrift deelname opleiding vous êtes une perle 25.03.13
- getuigenschrift nettoyage chez les particuliers 11/12.06.12
- getuigenschrift deelname opleiding lessive et repassage 18.10.11
- attest van inburgering 15.07.15
- deelcerticaat NT2 Breakthrough3, niet gedateerd + een gedateerd op 16.04.12
- deelcertificaat NT2 Breakthrough 4 dd 16.06.15
- deelcertificaat module NT 2 module 204 16.012.09
- arbeidsovereenkomst dienstencheques deeltijds startdatum 04.04.11

Hierbij werd ook een verduidelijkende brief gevoegd waarin staat dat zij destijds via haar geboorteland het document met nummer (...) bekwam en het destijds zeer problematisch was om dit te bekomen gezien de politieke toestand in het land; dat op geen enkel moment er sprake was dat dit document vals zou zijn; zij geen weet heeft van fraude ivm het document en ze maar kan voorleggen wat ze via haar ambassade bekamt; zij niet weet waarop DVZ zich steunt om te beweren dat dit document vals is; de ambassade van Angola stelt dat zij dient terug te keren naar haar geboorteland voor meer uitleg/een nieuw en/of vervangend document hetgeen onmogelijk is gezien haar nauwe banden met België en het feit dat Angola nog steeds (politiek) onveilig; dat alle voorbehoud wordt gemaakt voor verjaring; dat zij indien gewenst aan de ambassade het bewijs zal opvragen dat zij haar niet kunnen helpen; dat zij nauwe banden heeft met België (door haar huwelijk integratie en tewerkstelling); de disproportionaliteit van een verwijderingsbeslissing.

Wat betreft haar identiteit en nationaliteit slaagt mevrouw er niet in de claim dat ze geen paspoort kan bekomen geloofwaardig te duiden. Er ligt geen schrijven van de Angolese ambassade die in een verklaring voorziet voor. Ook werd geen enkel ander document inzake haar identiteit voorgelegd. Dit terwijl een bewijs van haar identiteit en nationaliteit al in februari 2017 voor de eerste keer gevraagd werd. In het begeleidend schrijven van de advocaat staat enkel "...indien gewenst kan een bewijs gevraagd worden aan de ambassade dat ze haar niet kunnen helpen..." . Waarom dit bewijs in eerste instantie niet voorligt, gezien het hele onderzoek gaat over betrokkenes identiteit en nationaliteit, wordt niet uitgelegd. Overigens is de bewoording dat de Angolese ambassade 'haar niet kan helpen' evengoed zinledig. Waarom zou de Angolese ambassade in Brussel een in België verblijfsgerechtigde Angolese onderdane niet van een paspoort kunnen voorzien? Dit is daarenboven compleet tegenstrijdig met haar bewering dat ze het paspoort met nummer (...) wel via haar ambassade verkregen heeft, zoals in het begeleidend schrijven voorgehouden wordt: " ...Zij bekwam inderdaad destijds via haar geboorteland het document met nummer (...) ..."aangevuld verder met de opmerking "...Mijn mandante heeft geen weet van fraude i.v.m. het document; zij kan toch maar voorleggen wat ze via haar eigen ambassade bekamt...". Dit zou inhouden dat de Angolese ambassade haar gefaciliteerd heeft toen zij nog niet verblijfsgerechtigd was maar daar nu niet meer toe in staat is. Deze redenering kan absoluut niet gevolg worden, zeker in het licht van de vaststellingen van de wetenschappelijke en technische politie. Als de Angolese ambassade haar niet kan helpen is het omdat ze niet als Angolese onderdaan geïdentificeerd kan worden. Wat meteen hetzelfde probleem is als dat van de Belgische overheid en waaraan mevrouw niets gedaan heeft om het recht te zetten. Het volstond immers aan de DVZ een geldig internationaal erkend paspoort voor te leggen dat haar identiteit en nationaliteit bewijst. Dat zij voorhoudt dit document niet te kunnen bekomen zonder dit te staven en vasthoudt aan haar verklaarde identiteit en nationaliteit zonder enig ander begin van bewijs hiervan voor te leggen aan de Belgische overheid, is een bezwarend element. Minstens kunnen we concluderen dat de betrokkene niet wenst mee te werken aan het onderzoek naar haar nationaliteit en identiteit. Dit is verbazend te noemen omdat de betrokkene er zo lang over gedaan heeft om verblijfsgerechtigd te worden en men dus zou denken dat de haar gevraagde inspanning haar het behoud van haar verblijfsrecht toch waard zou zijn. Dat

onbekend is waarop de vaststelling van de valsheid van het paspoort is gebaseerd is eveneens een argument dat moeilijk kan aangenomen worden gezien haar advocaat het dossier heeft ingezien.

Mevrouw is gehuwd. Er kan gesteld worden dat de Belgische huwelijksakte mogelijks behept is met een fraude, gezien niet bewezen is dat de akte op haar werkelijke identiteit werd opgesteld én, gezien haar identiteit en nationaliteit niet bewezen zijn, evengoed niet bewezen is dat er voor mevrouw geen beletsels waren om dit huwelijk aan te gaan. Anderzijds blijkt uit de brief van Dr S. en de verschillende getuigenissen van vrienden en familie dat er een effectieve band is tussen haar en Dhr M. K. en kunnen we de betrokkene en haar man als een gezin beschouwen. Als een gevolg, gezien de aard en de hechtheid van de relatie, is het niet opportuun om de relatie tussen beiden te verbreken door een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Met andere woorden ontnemt deze beslissing haar niet de kans (die zij overigens steeds had) om te voldoen aan haar plicht om zich in orde te stellen tegenover de Belgische overheid (om aan de hand van een authentiek paspoort haar identiteit, nationaliteit en verwantschap met haar echtgenoot aan te tonen evenals, afhankelijk, een verbetering van de Belgische huwelijksakte te vragen) en dus de gevolgen van de door haar gepleegde fraude uit te wissen en op een perfect wettelijke basis opnieuw een verblijfsrecht aan te vragen. Aldus kan ook niet gesteld worden dat deze beslissing het recht op het privéleven schaadt, gezien zij slechts voor de duur van de administratieve rechtzettingen een ongemak moet ondergaan. Dit tijdelijk ongemak is overigens niet disproportioneel gezien de door haar gepleegde en volgehouden fraude. Er moet ook rekening gehouden worden met het feit dat de gevolgen van het voorleggen van een niet authentiek paspoort tot op heden doorwerken en mevrouw sinds februari 2017 op de hoogte is van het feit dat zij valse identiteitsdocumenten heeft voorgelegd gezien zij twee maal werd uitgenodigd om haar identiteit en nationaliteit te bewijzen en zij dus ruimschoots de kans heeft gehad om reeds de nodige administratieve procedures in te leiden. Het argument van de advocaat dat de feiten verjaard zijn houdt er geen rekening mee dat het hier in de eerste plaats niet om een strafrechtelijke procedure gaat en in de tweede plaats dat, gesteld er een strafrechtelijke procedure zou van komen de feiten als een voortdurend misdrijf kunnen beschouwd worden. De betrokkene kan en mag niet in de waan leven dat een dergelijk bedrog door de Belgische overheid vergoelikt kan worden omwille van het feit dat zij een gezin vormt met een Belgische onderdaan.

De werkelijke leeftijd van de betrokkene is niet gekend. Volgens het rijksregister is zij 40 jaar. Ervan uitgaand dat dit min of meer met de werkelijkheid overeenkomt kunnen we opmerken dat zij een leeftijd heeft die haar in staat stelt om flexibel met veranderingen om te gaan. Ook is zij jong genoeg is om haar leven opnieuw in te richten, zo zij dat nodig acht.

Zij verblijft sedert 2000 in België, maar is slechts sinds 2010 verblijfsgerechtigd. Er mag verwacht worden van iemand die jaren illegaal in België verblijft, dat zij kennis heeft van de Belgische wetten. Dat zij na jaren illegaal verblijf nog steeds meende dat er geen probleem is om een niet authentiek document voor te leggen om een verblijfsrecht in België te verkrijgen vormt alvast een tegenindicatie van de door haar bij hetzelfde regularisatieverzoek ingeroepen duurzame lokale verankering. Het geeft blijk van een gebrek aan ontzag voor de Belgische wetten en normen op het moment van de indiening van het regularisatieverzoek. Het feit dat zij op heden ervoor gekozen heeft niet mee te werken aan het onderzoek naar haar identiteit en nationaliteit duidt niet op een verbetering van haar kennis van de wet noch op een toename van haar respect voor de Belgische samenleving en rechtsorde. Temeer daar zij, gezien haar relatie met een Belgische onderdaan, zich eigenlijk in een situatie bevond waar zij niet hoefde te frauderen om een legaal verblijfsrecht te bekomen. Het is in dit geval dus naïef te veronderstellen dat de graad van integratie in de samenleving recht evenredig is met de duur van haar verblijf op het grondgebied. Alles bij elkaar is dus niet aangetoond dat de lange duur op het grondgebied als een voldoende reden aanvaard kan worden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken.

Bij haar regularisatieverzoek haalde zij naast de relatie en samenwoning met een Belgische onderdaan en de lange duur van haar verblijf in België ook het feit aan dat ze geen bindingen meer had met haar land van herkomst, haar kennis van het Frans en haar werkwiligheid. Wat dit betreft volstaat het niet te redeneren dat doordat de betrokkene geregulariseerd werd op basis van een duurzame verankering met België en daarmee de sociale en culturele banden haar land van herkomst op vandaag bewezen ondergeschikt zijn aan die met België. De mate waarop de betrokkene op heden sociale, familiale en culturele banden heeft met haar land van oorsprong wordt niet geïllustreerd door ons administratief dossier noch door betrokkene zelf. Wel integendeel blijkt uit ons administratief dossier enkel dat niet zeker is wat haar land van oorsprong eigenlijk is. Logischerwijs zijn we dus niet in de mogelijkheid om te concluderen dat er geen familiale, sociale en culturele banden meer zijn. Het feit dat zij sinds 2000 in

België verblijft sluit niet automatisch uit dat zij geen duurzame bindingen met haar land van herkomst onderhoudt. Doordat geen geldig internationaal paspoort werd voorgelegd kan de DVZ er ook niet van uitgaan dat zij nooit teruggereisd is naar haar land van herkomst.

Op heden heeft zij een aantal van deze documenten die zij destijds heeft voorgelegd opnieuw aangehaald zoals de attestations de réussite de l'unité de formation français (élémentaire en moyen) behaald in de loop van 2004, 2005 en 2006. Uit de asielaanvraag blijkt dat mevrouw een tolk Lingala ter beschikking had. Dat zij een van de Belgische landstalen geleerd heeft teneinde een verblijfsrecht te verkrijgen was volledig in haar eigen voordeel. Dat de kennis van het Frans er sindsdien op vooruit gegaan wordt kan enkel worden verondersteld, maar wordt niet ondersteund door de voorgelegde stukken, waarvan geen enkele een zicht biedt op haar actuele kennis van het Frans. Ook heeft de betrokkene stukken voorgelegd waaruit blijkt dat zij Nederlands heeft geleerd na het verkrijgen van haar verblijfsrecht. Het attest van inburgering dd 15.07.15 afgeleverd door het Agentschap integratie en inburgering (Vlaams Brabant) toont aan dat de betrokkene het, bij Vlaams decreet verplichte, inburgeringstraject heeft doorlopen. Dit document geeft geen kijk op haar werkelijke integratie in de Belgische samenleving noch geven ze een begin van indicatie van mate waarin de betrokkene op heden cultureel verknocht is geraakt aan België. De deelcertificaten van de opleidingen Nederlands als tweede taal bepalen op 16.06.15 haar niveau van kennis van het Nederlands als Module NT2 Breakthrough 4 : In deze module leert de cursist vertrouwde dagelijkse uitdrukkingen en basiszinnen, gericht op de bevrediging van concrete behoeften, begrijpen en gebruiken. De cursist kan zichzelf aan anderen voorstellen en kan vragen stellen en beantwoorden over persoonlijke gegevens. De cursist kan op een simpele wijze reageren, aangenomen dat de andere persoon langzaam en duidelijk praat en bereid is om te helpen.

Samengevat kan besloten worden dat mevrouw inspanningen geleverd heeft om twee landstalen aan te leren, wat sowieso in haar voordeel was. Maar hieruit kan niet

rechtsreeks de link gemaakt worden naar diepgaande bindingen met de Belgische cultuur, de voorgelegde stukken staan niet toe dit te concluderen. Culturele banden zijn immers breder te interpreteren dan enkel het taalkundige en hierover blijven de voorgelegde stukken stil. De verschillende getuigenissen beperken zich tot het vaststellen van het feit dat mevrouw met haar echtgenoot een harmonieus koppel vormt, en zij hier al geruime tijd verblijven, wat niet betwist wordt. Ook de stukken zoals het voorlopig rijbewijs, de aansluiting bij de christelijke mutualiteit, het levensverzekerings-/ lange termijn sparen contract afgesloten bij Belfius en de afgesloten rekening bij Belfius brengen wat betreft de culturele en sociale verankering geen inzicht.

Wat betreft betrokkenes tewerkstelling blijkt dat zij sinds het verwerven van haar verblijfsrecht in loondienst heeft gewerkt. Hierbij dient te worden opgemerkt dat zij de vrijstelling van een arbeidskaart om als derdelander in België te kunnen werken verkregen heeft door de frauduleus verkregen verblijfsrecht van onbepaalde duur. Zij heeft niet aangetoond op een andere dan deze grond te zijn vrijgesteld. Als een gevolg moet bij de tewerkstelling en de daardoor opgebouwde sociale rechten de opmerking meegegeven worden dat dit een bijkomend voordeel is van haar bedrog ten opzichte van de Belgische staat. Uitsluitend op basis van haar tewerkstelling het verblijfsrecht niet intrekken kan niet ernstig verwacht worden van de Belgische overheid. Daarenboven is, zoals hierboven gesteld, de onderbreking in haar tewerkstelling slechts afhankelijk van de snelheid waarmee de betrokkene haar verantwoordelijkheid neemt en haar administratieve situatie ten opzichte van de Belgische staat op een duurzame wijze opnieuw in orde brengt. Daarenboven blijkt uit de loonfiches en andere documenten voorgelegd om haar tewerkstelling te schetsen ook niet meer dan de economische onafhankelijkheid van het gezin. Ook de opleidingen was- en strijktechnieken etc passen in het kader van haar tewerkstelling als huishoudhulp. Deze verwezenlijkingen worden niet betwist maar tonen geenszins werd aan dat door deze tewerkstelling en opleidingen mevrouw zich dieper en breder heeft kunnen integreren in de Belgische samenleving in die mate dat deze beslissing niet kan genomen worden.

Als een gevolg wordt het verblijfsrecht van onbepaalde duur ingetrokken omwille van fraude, overeenkomstig het bovengenoemd wetsartikel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"B. 1 Schending van de formele en materiële motiveringsplicht

B.1.1

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

Welnu, in de beslissing is geen enkel spoor terug te vinden van een redenering waarom gedaagde van oordeel is dat het paspoort vals is.

Evenmin verwijst gedaagde in de beslissing naar stavingstukken daaromtrent.

Nu verzoekster niet weet waarop gedaagde in de valsheid en fraude volhardt, kan zij zich hierover niet inhoudelijk verweren.

B.1.2

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn; de overheid moet uitgaan van de correcte feiten.

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden.

Uit de bestreden beslissing in casu blijkt dat de betreden beslissing niet correct gemotiveerd is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste redelijkheid gehandeld.

Het Hof van Cassatie erkent het adagium 'fraus omnia corrumpit' als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader (of zijn medeplichtige) van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. De toepassing ervan veronderstelt het bestaan van bedrog, kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen (Cass. 16 juni 1987, A.C. 1986-87, nr. 627; 29 mei 1980, A.C. 1979-80, nr. 612). Aldus moet er voldaan zijn aan twee voorwaarden: enerzijds moet degene tegen wie dat beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten van anderen hebben geschaad (objectief criterium) en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan (subjectief criterium; jaarverslag Hof van Cassatie van België 2011, p. 19; te raadplegen op <http://justitie.belgium.be>).

Het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan bijvoorbeeld bij het (toenmalig) gebrek aan een uitdrukkelijke bepaling ter zake in het Wetboek van de Belgische Nationaliteit ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit te ontnemen indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015, C. 13.0157.N). Een algemeen rechtsbeginsel kan eveneens als autonome rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Gedaagde dient de "fraude" te bewijzen, doch doet dit geenszins. Zij maakt deze zelfs niet aannemelijk.

Het paspoort werd reeds diverse malen gebruikt n.a.v. de regularisatieverzoeken dd. 2008 en 2009.

Dit is ruim tien jaar geleden.

Hoe kan verzoekster zich nog inhoudelijk verdedigen ?

Zij heeft dit paspoort destijds via haar geboorteland bekomen. Dit was een zeer moeilijke en langdurige procedure.

Thans wordt zij geconfronteerd met een weigering van de Angolese Ambassade in België om een nieuw paspoort te bekomen.

Verzoekster stelt zich bovendien de vraag op basis van welke rechtsregel gedaagde zich steunt om te vereisen dat er n.a.v. een aanvraag art. 12 bis Grondwet een authentiek paspoort wordt voorgelegd ?

De laatste keer waarop verzoekster het paspoort gebruikte, was n.a.v. het bekomen van een F-kaart per 23.04.2010.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster voert tevens de hoorplicht aan als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zulks in het kader van de zorgvuldigheidsplicht.

*Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 29 december 2008, nr. 189.229; RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; Zie ook OPDEBEECK, I., "De Hoorplicht", in OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M. (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278).*

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake (op datum van de bestreden akte), is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

De bestreden beëindigingsbeslissing ontnemt aan verzoekster een verblijfsrecht als familielid van een Belg. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoekster op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887). Bovendien, zo dit volgens de meest recente rechtspraak van de Raad van State nog van belang zou zijn, blijkt uit de motieven van deze beslissing dat aan de verzoekster wordt verweten dat zij het verblijfsrecht heeft verkregen door valse of misleidende informatie te verstrekken of valse of vervalste documenten te hebben gebruikt. Hierbij wordt gesteld dat de valse voorwendselen die verzoekster heeft aangewend erin bestaan dat zij destijds bij haar aanvraag art. 9 bis een niet authentiek paspoort zou hebben aangewend. Ook bij haar nieuwe regularisatieverzoeken werd dit paspoort voorgelegd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de thans bestreden akte, de gemachtigde een discretionaire bevoegdheid verleent om al dan niet het verblijfsrecht te beëindigen en dat de feiten die in de bestreden akte worden aangehaald ook niet kwalificeren als feiten die voor directe vaststelling vatbaar zijn (cf. RvS 23 februari 2004, nr.

128.424). Bijgevolg diende het bestuur wel degelijk de hoorplicht te respecteren in het kader van de besluitvorming die heeft geleid tot de beslissing om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekster betoogt in wezen dat de gemachtigde haar voorafgaand aan de bestreden beëindigingsbeslissing niet in staat heeft gesteld om haar standpunt te doen kennen omtrent het vermoeden van fraude dat haar wordt verweten."

2.1.2. Na zelf de door haar aangevoerde rechtsregels te hebben geduid, betoogt verzoekster *in concreto* dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom haar paspoort vals zou zijn en dat zij het paspoort reeds meermaals gebruikte naar aanleiding van de regularisatie-aanvragen uit 2008 en 2009. Zij wijst er ook op dat zij geen nieuw paspoort kan verkrijgen van de Angolese ambassade in België.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing steunt op artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

In de bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar een rapport van de centrale dienst van de politie en wetenschappelijke politie d.d. 8 februari 2017, dat zich in het administratief dossier bevindt. Dit document stelt duidelijk dat het paspoort (...) vals blijkt te zijn. Het rapport vermeldt:

"Classification: Contrefaçon – Méthode inconnu

Constatations:

Visuellement, sur la copie du document examiné nous constatons les anomalies suivantes:

-Erreurs dans la personnalisation des données variables,, ce qui exclut toute délivrance officielle."

Aldus maakt de bestreden beslissing melding van de motieven in rechte en in feite waarop deze gesteund is. Daarmee zijn de motieven van de bestreden beslissing kenbaar voor verzoekster en is voldaan aan de vereiste van de formele motiveringsplicht. Verzoekster was aldus in de mogelijkheid om, na inzage van de stukken van het administratief dossier, kennis te nemen van de concrete vaststellingen op grond waarvan de fraude werd vastgesteld.

Verzoekster voert in haar eerste middel geen enkel element aan dat toelaat vast te stellen dat deze vaststellingen onjuist, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn. De feitelijke elementen van de bestreden beslissing vinden steun in een rapport van een gespecialiseerde politiedienst. Verzoekster voert geen argumenten aan die toelaten de conclusies van het rapport op enige manier te weerleggen.

Waar verzoekster aanvoert dat de Angolese ambassade weigerde haar een nieuw paspoort af te geven, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster op 9 februari 2017 door de verwerende partij werd uitgenodigd haar identiteit en nationaliteit aan te tonen met een nieuw paspoort. Bij het nemen van de thans bestreden beslissing, ruim anderhalf jaar later, legde verzoekster geen bewijs voor van enige contactname met de Angolese ambassade; maakte zij niet aannemelijk dat zij geen paspoort zou kunnen bekomen, temeer daar zij, naar eigen zeggen, in 2005 wél een paspoort heeft kunnen bemachtigen via de ambassade; en legde ze geen enkel ander document voor dat haar identiteit/nationaliteit aantoont.

Verzoekster werd nochtans geïnformeerd over het lopende onderzoek naar het behoud/intrekking van haar verblijfsrecht, gelet op de gepleegde fraude. Zij biedt geen verklaring waarom zij haar identiteit/nationaliteit niet kan aantonen en beperkt zich tot de algemene bewering dat 'het moeilijk is om een paspoort te bekomen, gelet op de politieke situatie in Angola'.

Verzoeksters bewering, dat zij niets wist van de fraude, staat haaks op de bevindingen van het rapport van de speciale dienst 'fraudebestrijding' van de politie. Hieruit is immers gebleken dat het document

geenszins afkomstig kan zijn van een officiële autoriteit. Het zicht hebben op de ware identiteit van een betrokkene is nochtans cruciaal voor een autoriteit. Zonder identiteitsdocument valt immers niet te controleren wie de betrokkene is en/of waaruit zij afkomstig is. Zo kan bijvoorbeeld evenmin worden geverifieerd of verzoekster kan huwen met een Belg, aangezien haar burgerlijke stand niet gekend is.

Het wordt niet betwist dat verzoekster het recht op verblijf heeft verkregen op basis van het valse paspoort. Zij heeft zich zowel bij de procedure gezinshereniging als de aanvraag 9bis d.d. 20 november 2009 (op basis waarvan zij respectievelijk een F-kaart en een B-kaart heeft ontvangen) bediend van het valse paspoort.

De vraag of verzoekster al dan niet een paspoort moest voorleggen bij haar nationaliteitsverklaring doet niet ter zake bij de toepassing van artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet. Evenmin doet het verlopen van de geldigheid van het paspoort in 2015 enige afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Het staat vast dat verzoekster zich bediend heeft van het bewuste paspoort en dat het paspoort van doorslaggevend belang is geweest voor het verkrijgen van een verblijfsrecht. Zij heeft immers nooit aannemelijk gemaakt in aanmerking te komen voor één van de uitzonderingsgevallen voor de documentaire ontvankelijkheidsvereiste van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Evenmin kan verzoekster dienstig betogen dat nooit eerder de fraude werd vastgesteld. Het feit dat verzoekster zich in het verleden bij verschillende procedures heeft bediend van het valse paspoort, kan niet in haar voordeel weerhouden worden.

Waar verzoekster suggereert dat zij het valse paspoort voor het laatste gebruikte in 2010, merkt de Raad op dat artikel 74/20 van de vreemdelingenwet geen termijn bepaalt binnen dewelke het verblijfsrecht op grond van fraude kan worden ingetrokken. Bovendien heeft het bedrog een voortdurend karakter nu het achterhouden van verzoeksters ware identiteit/nationaliteit voortduurde tot aan het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster op 24 oktober 2017 op de hoogte werd gesteld van het lopende onderzoek in het kader van artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet. Zij werd toen uitgenodigd alle dienstige elementen voor te leggen die zij nuttig achtte voor het onderzoek. Uit het administratief dossier blijkt dat haar raadsman een argumentatie heeft ontwikkeld en meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 april 2018. Verzoekster werd aldus wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om haar standpunt geven met betrekking tot de haar verweten fraude. Voorts merkt de Raad op dat verzoekster in het eerste middel geen verdere concrete elementen aanvoert die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing. In de mate verzoekster verwijst naar artikel 42septies van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling bij het nemen van de bestreden beslissing was opgeheven door artikel 23 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“B.2 Verjaring - Schending redelijkheidsbeginsel - schending proportionaliteitsbeginsel

Het paspoort werd gebruikt bij de aanvraag in 2009.

De paspoort kwam te vervallen in 2015.

Pas n.a.v. de aanvraag art. 12 bis Grondwet, start gedaagde een onderzoek naar de echtheid ervan.

De feiten zijn verjaard gezien het laatste gebruik dateerde van 2010.

Minstens dient vastgesteld te worden dat het "voorwerp" van de beweerde fraude reeds in 2015 onbestaand was (het paspoort kwam immers te vervallen in 2015).

Ook n.a.v. een reeds eerder gevoerde procedure voor Uw Raad (waarin het beroep uiteindelijk zonder voorwerp werd verklaard) werd daarover met geen woord gerept.

Blijkens de motieven van de bestreden beëindigingsbeslissing wordt aan de verzoekster verweten dat zij het verblijfsrecht heeft verkregen door valse of misleidende informatie te verstrekken of valse of vervalste documenten te hebben gebruikt.

Hoewel de gemachtigde er niet toe gehouden was om, met het oog op de beëindiging van verzoekster haar verblijfsrecht als familielid van een Belg, de rechten van de verdediging van de verzoeker te eerbiedigen nu het niet om een straf- of tuchtrechtelijke aangelegenheid gaat, diende hij krachtens de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur de verzoekster wel in de gelegenheid te stellen om terzake nuttig haar standpunt te doen gelden. Immers wordt met de bestreden beslissing verzoekers verblijfsrecht als familielid van een Belg beëindigd, hetgeen zoals hoger reeds gesteld onmiskenbaar een ernstige maatregel uitmaakt die nadelig is voor de verzoekster en haar belangen aanmerkelijk beïnvloedt.

Aan de hoorplicht is in beginsel slechts voldaan wanneer de betrokkene alle nuttige elementen kan laten gelden om de hem grievende maatregel te voorkomen wat inhoudt dat het bestuur, alvorens te beslissen, de betrokkene de mogelijkheid moet bieden om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten en redenen die haar inziens de ernstige en in hoofde van de verzoekster nadelige maatregel verantwoorden. Dit vergt dat de verzoekster kennis heeft van de wezenlijke gegevens waarop het bestuur zich voorneemt te steunen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Het is evenwel niet vereist dat de verzoekster mondeling wordt gehoord.

De finaliteit van de hoorplicht bestaat er in, enerzijds, de betrokkene in de gelegenheid te stellen zijn zienswijze te laten kennen over het bestaan en de juiste toedracht van de feiten die ten grondslag liggen aan de voorgenomen maatregel en, anderzijds, wanneer de bestuursoverheid een discretionaire bevoegdheid uitoefent, hem in de gelegenheid te stellen zijn standpunt over de inhoud of de opportuniteit van de te nemen maatregel te laten kennen. Bekeken vanuit die dubbele finaliteit moet het bestuur niet alleen de feiten en de grieven die de betrokkene ten laste worden gelegd vooraf aan de betrokkene meedelen, maar ook de voorgenomen maatregel die tegen hem wordt overwogen, zodat de betrokkene zich kan verdedigen omtrent de noodzaak om die maatregel op te leggen. Dit laatste houdt in dat het bestuur aan de betrokkene niet alleen moet meedelen welke de aard is van de maatregel die het overweegt, maar ook welke de inhoud ervan is. Er dienen bepaalde modaliteiten te worden vervuld opdat de betrokkene zijn standpunt met kennis van zaken naar voor zou kunnen brengen. Het bestuur dient de betrokkene behoorlijk uit te nodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Dat impliceert dat, wanneer de nadelige beslissing steunt op het persoonlijke gedrag van de betrokkene dat hem wordt verweten, het bestuur in deze uitnodiging aangeeft welke de ten laste gelegde feiten zijn en dat tevens wordt geduïd welke de maatregelen zijn die het bestuur van plan is te nemen en welke precies de juridische grondslag ervan uitmaakt (RvS 14 juni 2016, nr. 235.049). Het volstaat niet de betrokkene slechts op een vage en indirecte wijze de feiten ter kennis te brengen die hem ten laste worden gelegd (RvS 7 april 2008, nr. 181.760) en aan de hoorplicht is slechts voldaan indien de betrokkene een voldoende kennis heeft van de essentiële gegevens waarop het bestuur zich voorneemt te steunen (cf. RvS 28 februari 2014, nr. 226.587; RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

Verzoekster wijst er nogmaals op dat het aan gedaagde toekomt om de valsheid te bewijzen en staven.

Tot op heden is ligt er geen enkel bewijs van deze valsheid voor.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, is dan ook aangetoond.

In casu gaat het om een beëindiging van een verblijfsrecht dat eerder reeds door hetzelfde bestuur was erkend en waarbij het dan ook aan het bestuur, in casu de gemachtigde, toekomt om op zorgvuldige wijze te onderzoeken of er grond is om het verblijfsrecht te beëindigen en waarbij in casu, gelet op de aard van de aan de verzoekster ten laste gelegde feiten die hoe dan ook een bedrieglijk handelen in hoofde van de verzoeker inhouden (fraude dan wel het gebruik van valse of vervalste documenten of valse of misleidende informatie of andere onwettige middelen), het aan de verweerder zelf toekomt om dit bedrieglijk handelen aan te tonen. Aangezien de bewijslast te dezen bij het bestuur zelf ligt, is het des te belangrijker dat de verzoeker voorafgaandelijk in de mogelijkheid wordt gesteld om op nuttige wijze zijn standpunt ter zake te doen kennen.

Dienaangaande dient er vooreerst op te worden gewezen dat het horen moet gebeuren vóór de beslissing wordt genomen en de zienswijze van de gehoorde dient mee betrokken te worden in de

besluitvorming en eventueel zelfs een weerslag te krijgen in de formele motivering van de beslissing (RvS 28 februari 2014, nr. 226.587). In dezen blijkt bovendien, onder meer gelet op verzoekers betoog dat de gemachtigde niet kon teruggrijpen naar vaststellingen van 2017 waarvan zij reeds méér dan 8 jaar kennis had zonder met deze informatie iets te doen.

Bijkomend stipt verzoekster aan dat in de bestreden beslissing wordt verweten in het verleden onder valse voorwendsels zijn verblijfsrecht als familielid van een Belg te hebben bekomen, maar dat niet wordt uiteengezet hoe het enkele gegeven dat verzoekster een niet authentiek paspoort voorlegde van doorslaggevend belang zou zijn geweest om het verblijfsrecht te bekomen.

Verzoekster verwijst onder meer naar de geboorteakte dewelke destijds aan gedaagde overhandigd werd.

Verzoekster diende reeds in 2007 en 2008 regularisatieverzoeken in met het kwestieus paspoort.

Nooit werd melding gemaakt van het feit dat dit niet - authentiek of vals zou zijn.

Op gedaagde rustte uiteraard een onderzoeksplicht.

Men kan zich trouwens afvragen of de feiten niet verjaard zijn.

Zoals gedaagde immers zelf aankaart is het paspoort verlopen in 2015.

Het was pas n.a.v. het onderzoeken van de aanvraag art. 12 bis Grondwet ingediend op 15.12.2016 dat gedaagde een onderzoek start naar de echtheid.

Op dat moment was de paspoort reeds vervallen.

Het voorwerp van de "fraude" was dus onbestaand.

De genomen beslissing is daarnaast kennelijk onredelijk en niet proportioneel.

Verzoekster heeft n.a.v. het meedelen van haar verweermiddelen duidelijk op het volgende gewezen :

- 1. Zij bekwam inderdaad destijds via haar geboorteland het document met nummer (...). Het was destijds zeer problematisch om dit te bekomen gezien de politieke toestand in het land.*
- 2. Op geen enkel moment was er sprake van het feit dat dit document vals zou zijn.*
- 3. Tot op heden weet verzoekster evenmin vanwege gedaagde zich steunt om te beweren dat dit document vals is.*
- 4. De Ambassade van Angola stelt dat zij dient terug te keren naar haar geboorteland voor meer uitleg / een nieuw en / of vervangend document hetgeen onmogelijk is gezien haar nauwe banden met België en het feit dat Angola nog steeds (politiek) onveilig is.*
- 5. Verzoekster heeft geen weet van fraude i.v.m. het document; zij kan toch maar voorleggen wat ze via haar eigen Ambassade bekomt.*
- 6. Alle voorbehoud wordt trouwens gemaakt voor verjaring dewelke mogelijks is ingetreden.*
- 7. Indien gewenst zal mijn mandante aan de Ambassade bewijs opvragen dat zij haar niet kunnen helpen.*
- 8. Bovendien wijst mijn mandante op haar nauwe banden met België.*

- Zij is sedert 2009 gehuwd met de heer P. M. (zij vormden reeds een koppel sedert 2001); het betreft een duurzaam huwelijk waarbij mevrouw D. S. zwanger tracht te geraken (zie bewijzen onder stuk nr. 1.1)

- Zij is goed geïntegreerd in België, heeft reeds diverse opleidingen doorlopen m.b.t. de Nederlandse en Franse taal, strijken en wassen (stuk nr. 1. 8,1.11,1.12)

- Zij is duurzaam tewerk gesteld sedert 2011 (stuk nr. 1.3)

- Zij is aangesloten bij een ziekenfonds (stuk nr. 1.5)

- Zij heeft een voorlopig rijbewijs in België

- Zij verwijst naar de diverse verklaringen onder ede van familie en vrienden onder stuk nr. 1.7 : haar hele sociale en familiale leven situeert zich in België.

Kortom verzoekster past zich aan in de samenleving. Er kan dan ook geen enkele reden zijn om haar te sanctioneren.

Dit is des te meer het geval nu :

- Gedaagde niet aantoont dat het zou gaan om een vals document
- Gedaagde niet aantoont dat verzoekster zich bewust zou geweest zijn van deze valsheid
- Gedaagde niet aantoont hoe de beweerde valsheid thans na ruim 10 jaar nog enige relevantie zou hebben; betrokkene was immers in het bezit van een geldig B-kaart dewelke zij bekomen heeft in 2010.

Artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”. Artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat.

Het beroep van verzoekster dient gegrond te worden verklaard.”

2.2.2. Waar verzoekster aanvoert dat zij het valse paspoort voor het laatst gebruikte in 2010, merkt de Raad op dat artikel 74/20 van de vreemdelingenwet geen termijn bepaalt binnen dewelke het verblijfsrecht op grond van fraude kan worden ingetrokken. Ook waar verzoekster aanvoert dat het paspoort vervallen is in 2015, staat dit de vaststelling, dat verzoekster zich bediend heeft van valse identiteitsstukken en bijgevolg de overheid geen zicht biedt op haar identiteit en nationaliteit, niet in de weg. Bovendien heeft het bedrog een voortdurend karakter nu het achterhouden van verzoeksters ware identiteit/nationaliteit verzoekster zich ten aanzien van de overheid is blijven bedienen van deze identiteit, tot aan het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het bestuur, in geval van fraude, niet zonder meer kan overgaan tot intrekking van het verblijfsrecht. Er dient rekening te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van het verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekster wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld haar standpunt te geven met betrekking tot de voorgenomen beslissing.

De bestreden beslissing motiveert in dit verband:

“Anderzijds blijkt uit de brief van Dr S. en de verschillende getuigenissen van vrienden en familie dat er een effectieve band is tussen haar en Dhr M. K. en kunnen we de betrokkene en haar man als een gezin beschouwen. Als een gevolg, gezien de aard en de hechtheid van de relatie, is het niet opportuun om de relatie tussen beiden te verbreken door een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Met andere woorden ontnemt deze beslissing haar niet de kans (die zij overigens steeds had) om te voldoen aan haar plicht om zich in orde te stellen tegenover de Belgische overheid (om aan de hand van een authentiek paspoort haar identiteit, nationaliteit en verwantschap met haar echtgenoot aan te tonen evenals, afhankelijk, een verbetering van de Belgische huwelijksakte te vragen) en dus de gevolgen van de door haar gepleegde fraude uit te wissen en op een perfect wettelijke basis opnieuw een verblijfsrecht aan te vragen.”

Aldus blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het ontwikkelde gezinsleven in België. De verwerende partij biedt verzoekster de gelegenheid haar verblijf te regulariseren mits voorlegging van een authentiek paspoort en besluit om in de huidige stand van zaken geen bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het bestuur verbindt zich er met de bestreden beslissing dan ook uitdrukkelijk toe in de huidige stand van zaken geen verdere afbreuk te doen aan verzoeksters gezinsleven, dat bijgevolg (noodzakelijk) opnieuw zal moeten worden beoordeeld indien verzoekster er niet in slaagt haar

verblijfssituatie te regulariseren en het bestuur alsnog zou besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals hoger reeds vermeld betreft het paspoort essentiële elementen zonder dewelke de machtiging tot verblijf niet was toegestaan. Het verstrijken van een groot tijdsverloop sinds die aanvraag of het gegeven dat het paspoort inmiddels is verstreken, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster valse of vervalste documenten heeft gebruikt voor het bekomen van de machtiging tot verblijf en dienvolgens onder de toepassing valt van artikel 74/20, §1, van de vreemdelingenwet.

Zoals hoger ook aangehaald, voert verzoekster geen enkel element aan ter weerlegging van het feit dat zij een vervalst paspoort voorlegde. Evenmin onderbouwt zij haar bewering, dat de Angolese ambassade haar ten onrechte een nieuw paspoort weigert, met enig concreet gegeven.

Wat betreft de lange duur van het verblijf in België en verzoeksters socio-economische banden, motiveert de bestreden beslissing tenslotte dat het bedrog en hiermee gepaard gaande gebrek aan respect voor de Belgische wetgeving niet kunnen gehonoreerd worden. De bestreden beslissing gaat uitgebreid in op verzoeksters persoonlijke, socio-economische en culturele banden in België en besluit dat deze niet van die aard zijn dat over het doelbewust frauduleus handelen van verzoekster kan heen gestapt worden.

Verzoekster herhaalt in haar middel haar standpunt, maar toont daarmee niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn of dat er nagelaten werd met zekere elementen rekening te houden.

De Raad benadrukt hierbij ook dat de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel moeten worden gelezen. *In casu* is er zo sprake van een intrekking van een verblijfsrecht omdat dit is verkregen door fraude of bedrog, die de rechtmatigheid van dit verblijfsrecht vanaf het begin aantast, niettegenstaande dit is gedekt door een verblijfstitel. Deze situatie is duidelijk te onderscheiden van de situatie van een vreemdeling die langdurig in België verblijft op rechtmatige, onbetwiste basis, situatie waarop de verzoekende partij zich ten onrechte lijkt te beroepen. Zij kan geen gerechtvaardigde verwachting koesteren dat haar situatie, met inbegrip van de duur van haar verblijf in België, op gelijke wijze wordt beoordeeld als de situatie van een vreemdeling die wel op onbetwist rechtmatige wijze langdurig in België verblijft. Daarnaast hangt de duur van het verblijf in België uiteraard ook samen met de vraag naar de in België opgebouwde economische, familiale, sociale en culturele banden en de vraag of er nog banden zijn met het herkomstland. Hoe langer het verblijf in België, hoe uitgebreider de banden met dit land zo veelal zullen zijn en hoe vervreemder de betrokkene verder kan zijn van zijn herkomstland. Over de economische, familiale, sociale en culturele banden met België is afzonderlijk gemotiveerd en er is ook nader gemotiveerd waarom de mate van binding met het herkomstland het nemen van de bestreden beslissing *in casu* niet in de weg staat. In het licht van hetgeen voorafgaat, dient te worden aanvaard dat de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België, en haar concrete individuele situatie, wel degelijk in rekening zijn gebracht, waaronder ook de door haar voorgelegde stukken in het kader van het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht. Er blijkt hierbij op zich niet dat de thans voorliggende situatie wordt behandeld als deze van een vreemdeling in kort verblijf of toerist, waar wordt erkend dat de verzoekende partij sinds 2000 in België aanwezig is en sinds 2009 hier onafgebroken heeft verbleven en waar verder uitgebreid wordt ingegaan op de tijdens het verblijf opgebouwde banden met dit land zoals deze blijken uit de door haar voorgelegde stukken.

Waar verzoekster *in fine* van haar middel nog verwijst naar de artikelen 45, §2, 44bis en 43 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet en niet op grond van een van deze bepalingen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT